

א שבת אכל הרבי הקדוש מליז'ענסק שצ"ק פרשת קרח תשפ"ג

*

יִרְגִיל אֶת עֲצָמוֹ לְהִתְפַּלֵּל בְּכָל לַחֹ וּבְקוֹל הַמַּעֲוָרֵר הַפְּנוּנָה לְהִדְבֵּק הַמַּחֲשָׁבָה לְדִיבּוּר וּפְנִיּוֹ אֶל הַפּוֹתֵל בְּתוֹךְ סִידוּר הַתְּפִלָּה בַּבּוֹקֵר וּבַעֲרֵב וְלֹא יִסְתַּכֵּל לְצַדִּדִּין מִתְחַלֵּת הַתְּפִלָּה עַד סוּפָה,

וּבְחֲזַרְתָּ הַש"ץ הַשְּׂמוּנָה עֲשֶׂרָה יַעֲיִין בְּסִידוּר לַעֲנוֹת אָמֵן בְּכָל לַחֹ עַל כָּל בְּרָכָה וּבְרָכָה וּבִשְׁעַת קְרִיאַת הַתּוֹרָה לְהַטּוֹת אֲזָנוֹ עַל כָּל דִּיבּוּר וְדִיבּוּר מִהַקּוֹרָא כְּקוֹרָא אֶת הַמַּגִּילָה לַעֲשׂוֹת עֲצָמוֹ כְּאֵלֶם בְּבֵית הַכְּנֶסֶת אֲפִילוֹ קוֹדֵם הַתְּפִלָּה וְאַחֲרֶיהָ עַד הַלִּיכְתּוֹ לְבֵיתוֹ

* הנהגות האדם של הרבי הנ"א ז"וק"ל *

הגיליון הוא תמצית ועריכה מהשעורים הנמסרים בקו שיעורי ליזענסק 0747-962-372
הערות והארות, תגובות ועובדות בעניני ליזענסק נשמח לקבל במייל nelizensk@gmail.com

עיר וקדיש מן שמיא נחית הוא הבעש"ט ז"ל ואחריו ב'א הרב הקדוש רבינו אלימלך ז"ל והם פתחו השער לה' !

מאור ושמש על רוח ד"ה ולנעמי

הנה בדורות שהיו קודם הבעש"ט ר' ישראל זקוק"ל אף שהיו עוסקים בתורה ועבודה מ"מ לא שמו לבם לתקן אשר פגמו עד ימי זקנה ולא ידעו כחה של תשובה עד היכא מגיע. עד שעיר וקדיש מן שמיא נחית הוא הבעש"ט ז"ל ואחריו ב'א הרב הקדוש רבינו אלימלך ז"ל והם פתחו השער לה' שטוב לעשות תשובה בעוד שהוא איש דהיינו בימי נעורו שהאדם כריך לתקן אף מה שפגם בגילגול הראשון ומכ"ש מה שפגם מקטנותו ובימיהם התחילו להתעורר פרחים וליאים בתשובה ע"י שהם היו דבוקים תמיד בתשובה הרמחה היו ממשיכים את עולם התשובה על כל העולם והתעוררות תשובה בימי נעורו ב'א לאדם על ידי שמדבק עצמו בצדיקה הדור אך שני בחינת לדיקים יש יש לדיק אשר הוא מתחזק בצדקו תמיד והוא באמת לדיק גמור אבל אינו דבוק בתשובה שמכיר א"ע שהוא לדיק וזה אינו יכול להמשיך ולהדריך נערי בני ישראל שיתקנו מעשיהם בתשובה מחמת שהוא עצמו אינו דבוק בתשובה ויש לדיק יותר גבוה שאפילו על מעשיו הטובים הוא ממשמש אותם אם הם כרוך ולכלול בלתי לה' לבדו בלא שום פני' אחרת ותמיד הוא דבוק בתשובה שמא עשה אחת מהמאות באיזה פני' אפילו דקה מן הדקה ואחר לדיק זה ירדוף האדם וישגיג וידבק עצמו בו ועל ידו יוכל לתקן מעשיו ולהגיע לתכלית עצדות ה'. ועל כזה נאמר מקום שבעלי תשובה עומדים בו' כי בכח זה הצדיק לקרב ולתקן נשמות ישראל לעצדות ה' ע"י תשובה.

בוודאי כריך האדם לרדוף אחר לדיק כזה ולדבקה בו.

פיעור בספה"ק נועם אלימלך

כמה נקודות מדרשת פרישה זו יפה נדרשת מספר הק' נועם אלימלך כפי הנדרש מהפסוקים ודברי חז"ל. ונדרש מאיתנו בהליכות חיינו הלכה למעשה ויאמר משה אל קרח. פי' רש"י התחיל לדבר עמו בדברים רבים,

גודל אהבת ישראל, מורה על גודל אהבת הבורא ית"ש, ... אך מחמת שהיה מגודל אהבת ישראל שהיא אהבת הבורא ית"ש, לכן "ויאמר אליו אני ה'" שהיא אמירה רכה באהבה. הנהגות ישרות ודרכי נועם. וקראתי שם הספר נועם אלימלך על שם כבוד אבי זלה"ה, ועל שם אמירה רכה נעימה כסופה אהובה הנשמעת בקהל קדושים,

*

ויקח קרח בן יצהר בן קהת בן לוי. פירש רש"י "ולא הזכיר בן יעקב שביקש כו' והיכן נזכר שמו על קרח בהתיחסם על הדוכן". ויש לדקדק על קושיות רש"י ז"ל "והיכן כו'", מה היה קשה אם לא היה נזכר שמו בשום מקום? ויש לפרש שרש"י ז"ל כיון בקושייתו להורות לנו דבר גדול, כי היה קשה לרש"י בהפסוק מה לנו ליחוסו בן יצהר כו', אלא פירושו הוא שלקח את היחוס הזאת למחלוקתו וחלק עליהם מחמת יחוסו, ולא זכר את יחוס של יעקב במחלוקתו שביקש כו', ושורש הדבר שזכות אבות הוא דבר גדול ועומדת לו לאדם בשעה שהוא רוצה לעבוד את ה' שיהיה לו סייעתא מן השמים לעשות המצוה בשלימות, וזאת אינו אלא כשלא לקח מעלת היחוס לצד אחר אזי בודאי עומדת לו לעבודת הבורא, וזה שפירש רש"י "ולא הזכיר בן יעקב" וכיון שלא נזכר שמו על המחלוקת, אזי בודאי שנזכר שמו לעבודת הבורא, והיכן נזכר שמו? ומפרש שנזכר שמו על הדוכן. והבן.

*

והנה דרך הצדיק העובד ה' בקביעות, נדמה אליו תמיד שעדיין לא התחיל כלל לכנוס בעבודת הבורא, ודומה לו שאינו עומד אלא על שער העבודה, וזהו שאמר "אוהב ה' שיערי ציון" שאוהב השם הטוב אותם הצדיקים המצויינים בהלכה והם בעיניהם כעומדים על השער עדיין, "מכל משכנות יעקב" פירוש מאותם הנקראים בשם יעקב והם סוברים שכבר עשו בעבודתם בנין קבוע כמשכן הקבוע. וקל להבין.

*

או יאמר "ויקח קרח - ואתפליג", כי בריאת אדם ונשמתו חצובה מתחת כסא הכבוד, לזה צריך להיות עיקר דירתו בעולמות עליונים וליתן השפעות מעולם התחתון עד א"ס ב"ה, וכשאדם עובר עבירה ח"ו, אז הוא מפריד עצמו מהעולמות עליונים ואין להם בו שייכות כלל, ונשאר גופו ונשמתו בעולם השפל הזה. וזה תרגמו "ואתפליג", פירוש שהפריד עצמו מעולמות, וזהו "אוהב ה' שיערי ציון כו'", כי העולמות הם שערים לאדם שיחזור דרך שם למקום חוצבו, ולהשכין נשמתו תחת כסא הכבוד, וזהו

"אוהב ה' שערי ציון" הם השערים המצויינין בהלכה, והם העולמות שנותן בהם השפעה וחיות, ואימתי הוא אוהב אותם? "מכל משכנות יעקב" פירוש כשישראל שוכנים תחת כסא הכבוד.

*

בקר ויודע ה' כו' ואת הקדוש ויקריב אליו כו', פירוש מחמת שנהגתי עצמי בדרך הזה, שתיכף ומיד בקומי ב"בקר" יחדתי שמו הגדול והנורא ביהודים ודביקות, וזהו "ויודע ה'" מלשון וידע את חוה שפירושו יחוד, וזהו "בקר ויודע ה' את אשר לו" שיחדתי קב"ה ושכינתיה עם העולמות, "ואת הקדוש" פירוש אח"כ מקדש עצמו במחשבות טהורות, "והקריב אליו" פירוש שמקרב עצמו להשי"ת להתפלל לפניו

*

לדביקות צריך יראה גדולה שלא יהנה ממנה להנאת עצמו כלל רק התפשטות גמור, וזה היה חטא נדב ואביהוא כאשר נבאר אי"ה בתוך הביאור.

נדב ואביהוא בני אהרן היה להם דביקות גדול מאוד, והדביקות נקרא "אש" ע"ש שהאדם מקרב עצמו אל אור שכינתו ובווער בקרבו האור הגדול כאש בוערת, ויש ג"כ אש אחר, והיינו שיש לאדם חשק ותענוג גשמי ולבו בוער לדבר ההוא, ואש הדביקות נקרא "אש מן השמים", וזה הגשמי נקרא "אש מן ההדיוט", והאדם צריך להעלות הכל למעלה, אפילו כל ההנאות הגשמיות, הן אכילה ושתייה ובכל המידות צריך להוציא יקר מזולל, וזו היא "אע"פ שבא אש מן השמים מצוה להביא מן ההדיוט", אלא שבשעה שאדם מדבק עצמו אין רשאי לערב בתוכה שום צורך הנאתו, שח"ו פוגם במקום ההוא אשר הדביקות שם שורה.

והנה הם היו בדביקות גדול מאוד ולא היו רשאים לקרב לשם באש זרה ולכך נענשו, ומה היה האש זרה, שפירושו הנאה גשמי. ומפרש שהיה להם תענוג גדול מזה על שבאו על דבר האמת להקריב אש זרה כמו שבאמת הוא מצוה כנ"ל, והיה להם תענוג מזה שכוונו האמת, וכוונו האמת ובאו לידי הנאה מזה, ובשעת הדביקות לא היה להם לחשוב הנאתם כלל.

וזה היה חטא ר"נ איש שרצו להקטיר קטורת למען התקרב אל האור העליון לתקן נפשם, אך שמשעה ידע שהם אינם במדריגה זו, שצריך לזה בהירות גדול בלי שום הנאה עצמיות, לכך אמר להם "קחו לכם מחתות" פירוש ואז תבחנו אם תוכלו להיות במדריגה זו להתקרב בעבודה, ובשביל זה הכוונה שכוונו עצמם לשמים אמר הש"י ב"ה לאהרן "הרם את המחתות כו' כי קדשו", פירוש שיש להם קדושה לאלו המחתות, מחמת שכוונתם היה לשמים אלא שלא היו במדריגה זו וכדלעיל, "ואת האש זרה הלאה" פירוש האש הדביקות שלהם ישאר למטה שלא ידבק עצמו שום אדם בזה הדביקות, לכך זרה הלאה למרחוק שלא יתקרב לשום אדם, וזה כוונת רש"י במ"ש הם חטאו בנפשותם, פירוש הם סברו שיתקנו בזה את נפשם. והבן. ותרבה הדר והוד.

*

העיקר הוא הכנעה, וההכנעה בא לאדם ע"י שזוכר את יום המיתה הוא הגורם לאדם הכנעה בזכרו שאין לו בעולמו כי אם ד"א של קבורה, וזהו ג"כ פירוש "אין לו להקב"ה בעולמו אלא ד"א של הלכה", פירוש שזה עיקר התענוג של השי"ת ב"ה כשאדם לומד הלכה בהכנעה גדולה, וזוכר ד"א בלימוד הלכה ואין מתגאה בלימודו הטוב, וזהו "קח מאתם" פירוש זאת תקבל מאתם לעיקר בעיניך, "מטה" פירוש הכנעה, שיהיו מוכנעים ושפלים בעיניהם, "מטה לבית אב" שיכנעו עצמם ולא יתגאו ביחוס אבותיהם, "מאת כל נשיאיהם" פירוש וביותר יוכנעו בנשיאות עצמם, שלא יתגאו בחשיבות עצמם וגדלותם לאמר בלבם שהם בעצמם גדולים וחשובים, "שנים עשר מטות" דהנה יש י"ב גבולי אלכסון שהעולם מתנהג בהם, צריך להיות הכנעתו גדולה כ"כ בכל הגבולים, בכל העולם הגבוה מחבירו שם צריך שיהיה הכנעתו ג"כ גדולה, וזהו "איש את שמו תכתוב על מטהו" ר"ל בשביל הכנעתו הגדולה הנקרא "מטהו", יגרום שיכתוב שמו בשורשו למעלה, ויעשה שורש למטה ופרי למעלה. אכ"ר.

*

מדרך הצדיק שאינו יכול לראות בצער בני אדם כלל וכלל, וגם בבני אדם רשעים אין רוצה שיענשו בזה העולם כי אינו יכול לראות בצערם, וכן טבע הצדיקים, ואם אמנם שחטאו וההכרחי שישולם להם עונשם רוצה שיענשו בעוה"ב ולא שיראה בצערם בעוה"ז, וזה שאמר "אל תפן אל כו' לא חמור" כו', בתוך הדברים התנצל לפניו ית' שלא יענשו בזה העולם, ולימד זכות עליהם באמרו "לא חמור אחד מהם" כו', דהנה כן הוא המהנה ת"ח וצדיקים מנכסיו אז ההנאה הזאת תביאהו שלא במהרה הוא חוטא להיות רשע גמור לכפור בתורה חלילה, וגם זאת אם הצדיק גוער באיזה אדם, גם הגערה הזאת פועל בו שלא ישתקע בחטאו, כי הצדיק בגערותו שגוער בו הוא משבר הכח הקליפה של הרשע,

והיוצא לנו מזה שע"י נתינה לצדיק נשברים כח הקליפות, ונתקשר בקשר של קיימא עם הצדיק שלא ישיאהו היצר לחטוא בחטא גדול ח"ו, ואדרבה יתקדש ע"י הצדיק, ונזכה במהרה בימינו לביאת משיחנו במהרה שיתנשא אז כתר מלכות השם

*

אשרי שומע לי לשקוד על דלתותי יום יום, ולכאורה על דלתי הוי ליה למימר בפתח, והוא ג"כ לשון רבים. אלא נראה שאדם צריך לדבק עצמו ולעבוד השי"ת בכל מידותיו, ואל יאמר שדי לו לבחור לעצמו איזה מידה - או ללמוד או להתפלל או ליתן צדקה או איזה מידה אחרת, רק צריך האדם לקבל על עצמו לדבק את עצמו בכל נפשו בכל מידותיו האפשרי בכל ההתאמצות, ולכן נאמר "דלתותי", לומר שמחויב לשקוד על כל דלתות, דאילו נאמר "דלתי", הייתי אומר מיעוט דלתי שנים, לכן הוסיף הכתוב לכתוב דלתותי להורות הריבוי האפשרי.

והנה עיקר כללות המידות הם שנים עשר כנגד י"ב שבטי י"ה שהם כנגד י"ב גבולי אלכסון, שכל שבט בפני עצמו הוטבע בו מידה אחת היותר מוטבע אצלו מבשבת הב' וכן כולם, אבל באמת כל האדם צריך להתחזק ולהתאמץ בכל המידות לעבוד בהם הבורא ב"ה, ולזה ציוה השי"ת לקחת שנים עשר מטות, לרמוז שהחיוב מוטל להחזיק בכל המידות לשקוד בהם, וזה שפירש רש"י "כשהוכר הפרי הוכר שהיה שקדים", פירוש שרש"י מתרץ זאת שבני ישראל לא ידעו מה זה הציוי לקחת כל הי"ב מטות הלוא היה די במטה אהרן לבד, אך כאשר ראו הפריחה של שקדים הבינו שנס הגדול

הזה בא מחמת "שקדים", פירוש ע"י שהוא שוקד על כל המידות טובות והוא כולל בטובו את כל השבטים, וזהו "הוכר שהן שקדים", פירושו שהוכר שלכך בא למדריגה הזאת הוא מחמת שקדים, ששקד על דלתות יום יום כנ"ל. וזהו "זה יהיה לך", "זה" בגימטריה י"ב, רמז לו הש"י שיחזיק בכל המידות של שנים עשר שבטי יה. **והבן.**

*

ויאמר אל אהרן בארצם לא תנחל כו' אני חלקך ונחלתך בתוך בני ישראל, הצדיק ברצותו להשפיע לישראל צריך שלא יהא כוונתו להנאת עצמו, וזהו שאמר לו הש"י "בארצם לא תנחל" פירוש שלא יהיה כוונתך לצורך עצמך, רק "אני חלקך" פירושו כנ"ל, שיהא כל כוונתך לדבק עצמך בי שיהא אני חלקך, ונחלתך יהיה "בתוך בני ישראל", פירוש ההשפעות שאשפיע להם זה יהיה עיקר נחלתך.

והנה הדביקות שיש להבורא ב"ה בנו הוא נקרא בשם "תרומה", והטעם מחמת שהש"י מרומם ומגביה אותנו בקדושתו ולכן נקרא תרומה לשון התרוממות, והדביקות שלנו נקרא "משמרת", לפי שאנחנו חייבים לשמור עצמנו תמיד שלא יפסיק דביקותינו מהבורא ב"ה כביכול חלילה אפילו רגע.

וזוהו "וידבר ה' אל אהרן" הוא הצדיק הנקרא כהן, "ואני נתתי לך את משמרת תרומותי", ר"ל שאינך צריך רק לשמור הדביקות שלא יפסוק דבקותי הנקרא תרומה ממך, וזהו משמרת תרומתי. "לכל קדשי בני ישראל" ר"ל **שזה שייך לכל הצדיקים הקדושים שבבני ישראל,** ועי"ז גורמים הצדיקים להשפיע לישראל את שלש אלה, הם בני חיי ומזוני, וזהו "לך נתתים" פי' שהכל בידך לפעול ע"י מעשיך הטובים, "למשחה" היינו מזוני, ע"ד שאמרו כדרך שבני מלכים אוכלים בגדולה, והיינו שולחן מלכים, "ולבניך" היינו בני, דאיתא בגמרא אין מושיבין בסנהדרין חשוכי בנים שאין יודעים בצער גידול בנים, ולכן צריך להיות להצדיק בנים כדי שישפיע לישראל כמו שהוא מרחם על בניו, "לחק עולם" היינו חיי, דכל מה שהאדם מאריך ימים ושנים בעולם הזה, עי"ז הוא מקיים מצות בוראו יותר ויותר באמונה שלימה בלי שום ספיקות חלילה, וע"י שאדם מאריך ימיו, מתחזק אמונה בלבו בזיכוך וצלילות גדול לקיים המצוות חוקיים כמו המצוות השכליות, והיינו חיי, וזהו לחק עולם. וק"ל.

*

ונחשב לכם תרומתכם כי שכר הוא לכם חלף עבודתכם. פירוש כי במשנה פרקי אבות יש "מעשרות סייג לעושר, נדרים סייג לפרישות" כו', ויש לדקדק הלא התנא כונתו במשנה זו להורות לנו דרכי ה' איך להתנהג ולעשות גדרים לעבודת הבורא, ולמה לו ליתן לנו עצה איך להתעשר באמרו מעשרות סייג לעושר, המשמעות הוא שהעצה הוא בשביל קיום העושר, ואמר שהמעשר הוא גדר לקיום העושר.

ונראה כי **האדם** ביותר צריך לקדש עצמו במאכל ובמשתה ובממון יותר מן התורה או תפילה, כי שם אין יצה"ר כ"כ שולט מחמת שהוא עוסק בדבר קדושה, אבל בתאוות הגשמיות שהיצה"ר מצוי מאד, צריך פרישות יתירה שלא לבוא ח"ו אל התגברות התאוה, וגם בממון צריך לקדש עצמו מאוד שיהיה משאו ומתנו באמונה ולשם שמים, כדי שלא יהיה ח"ו עושר שמור לבעליו לרעתו, לזה אמר התנא "מעשרות סייג לעושר", פירוש שאתה צריך לקדש עצמך כ"כ בממוןך עד שהמעשרות לא יהיה כי אם סייג אל העושר, והעושר יהיה עיקר הקדושה יותר מקדושת מעשר.

ואני תפלה שנזכה לעשות ולקיים מה שאנחנו לומדים בשמחה באהבה ובטוב לבב, אמן

דבר תורה הגון פרשת קרח תשפ"ג {א}

פְּרָשָׁה זוּ יִפֶּה נְדָרָשָׁת

הרבי רבי משה מרדכי זצוק"ל מלעלוב היה מספר כל שנה בפרשת קרח שזקנו הרבי מלובלין הידוע בשם החוזה היה אומר די הייליגע זיידע קרח, וכך היה אומר כמה פעמים בשבת דרבי פון לובלין פלעגט זאגן יעדעס יאהר פרשת קרח "די הייליגע זיידע קרח" ובלשה"ק: הסבא הקדוש קרח. וכך גם בנו הגדול הרבי מוהרא"ש זצוק"ל, היה אומר בשם אביו דער טאטע פלעגט זאגן בשם דרבי פון לובלין וכו'.

בש"ק פר' קרח תשמ"ח בעת עריכת השולחן ביום שבת ק' אצל הרבי רבי אברהם זצוק"ל מלעלוב, חזר על זה הרבי כמה פעמים. ושאל אותו אחד מהמסובים, איך אפשר לומר כך דבר ראשון זה מבזה את הרבי מלובלין. ועוד המדרש אומר קרח פקח ברשעותו היה, לקח מקח רע. התורה מצוה אותנו ולא יהיה כקרח וכעדתו! ולכן אפילו בבדיחות הדעת לא כל כך מתאים להגיד ולספר את זה ובפרט על החוזה.

ומיד ענה על זה הרבי מוהרא"ש זצוק"ל מלעלוב. אבאר את הענין. בזמן הרבי מלובלין ועוד קודם לכן ועד היום הזה לצערינו כשיש לאדם חילוקי דעות משהוא. בשבוע הזה הוא מרמז מי הוא זה קרח שבדור ועוד מוסיפים בני קרח לא מתו ורובם אפילו יודעים לומר בשם מלא מיהו הקרח שבדור לשיטתם, הדבר הזה כאב מאוד לרבי מלובלין וידע ברוח קדשו שלא יעזור שום תוכחה ושום קירוב לבבות. ובחכמתו היה אומר "זקני הקדוש קורח". ובזה הוריד את הבזיון הגדול שאחד אומר על השני קרח, שהרי הרבי עצמו מתפאר בסבא הקדוש הקרח. וגם על ידי כך יפסיקו לזלזל בשני.

וכך היה מנהגו של הרבי מלובלין להוכיח בעקיפין ושמר על כבודם של כלל ישראל. וזה הסיבה שגם אבי הקוה"ט הרבי מלעלוב היה מספר את

זה כל שנה וחוזר על זה הרבה פעמים עד כאן לשונו מתורגם מאידיש ללשה'ק

המסובים נדהמו מהסבר זה והרצינו מאוד, הרבי אמר ששומעים דבר תורה טוב צריך לשמוח וחילק עוד פעם לחיים ושאל כל אחד מאיזה משקה לתת לו והיו כולם בשמחה, וכיבד את השואל בברכת המזון והסביר מפני שבזכותו הבינו את הרבי מלובלין ראוי לכבדו בבנעטשן.

אכן פרשה זו יפה נדרשת

דבר תורה הגון פרשת קרח תשפ"ג {ב}

פְּרָשָׁה זוּ יְפֶה נְדַרְשָׁת

זְכָרוֹן לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְמַעַן אֲנֹכֵךְ לֹא יִהְיֶה כְּקֶרַח וְכַעֲדָתוֹ

ומבאר האור-החיים הק', נראה שנתכוון ה' לתת טעם למה הוצרך לזכרון זה ולא הספיק באזהרה בתורה לא יקרב איש זר וכל הקרב וגומר תבלענו הארץ, לזה אמר ולא יהיה כקרח פירוש אם אני מצוה בלא זכרון זה אני חושש שלא יועיל לאיזה אדם מהם באזהרה וימות כקרח ועדתו, וזכרון זה יועיל שלא יסובב לו להיות כמו שהיה לקרח ולעדתו: ומוסיף המהרש"א בחלק נגלה דתורה. מה צריך לזכור ולא להיות כקרח ועדתו. ב' עבירות. א' שנתקנאו בכבוד משה ואהרן ולא במעשיהם הטובים כמ"ש ויקנאו למשה במחנה לאהרן קדוש ה' לפי שמשה היה אהלו של תורה מחוץ למחנה כמפורש בפרשת כי תשא ושם היה תמיד. ואהרן היה דר בתוך המחנה ורדף שלום בין איש לרעהו ובין איש לאשתו. ואמר על עדת קרח לא קנאו למשה בלמוד תורתו שמחוץ למחנה, אבל קנאוהו במעלת כבודו כשבא למחנה שהיה חשוב לכולם. ובהיפך באהרן לא קנאוהו על הטוב שעשה במחנה ישראל עשות שלום, אבל קנאוהו על כבוד שמחוץ למחנה ישראל שהיה קדוש ה' במחנה שכינה לעבוד עבודת ה' שע"כ חלקו על הכהונה: ב' לפי שהם אמרו כי כל העדה כולם קדושים רצונם שראוי מכל י"ב שבטים מכ"א להיות כ"ג בחודש א' שיהיה מקריב כל א' בחדשו כעין הנציבים בימי שלמה ודעתם לכהונה לי"ב שבטים כנגד י"ב מזלות אבל הש"י ב"ה בחר לו כהן א' כי הוא אחד אמייתי: ומוסיף בספה"ק כתונת פסים בחלק פנימיות התורה לזכור שלא יהיה כקרח ועדתו ולא יהי' כקרח וכעדתו. שלא יהי' כקרח - שבקש מעלה וגדולה לעצמו מצד היחס, שראה שלשלת היוחסין יוצא ממנו וכו', ולא כעדתו. שבקשו המעלה וגדולה לקרח מצד עשרו יותר מכולם, וראוי למעלה יותר מהם. והוא מזמן הדור הזה בעוונותינו הרבים שרואין למנות עליהם רבנים מצד שלשלת היחס או העושר שראו בהם. ועל ב' רעות אלו אמר הכתוב ולא יהי' כקרח וכעדתו

דבר תורה הגון פרשת קרח תשפ"ג {ג}

פְּרָשָׁה זוּ יִפָּה נְדָרְשָׁת

זַפְרָיוֹן לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְמַעַן אֲשֶׁר לֹא יִהְיֶה כְקֶרַח וְכַעֲדָתוֹ

נדרשת פרשה זו כדי שנלמד ממנה חכמה והליכות חיינו חיי תורה ועבודת השם הדבר הבסיסי והיסודי ביהדות אומר הפסוק בְּקֶרַח וְיִלְדֵעַ יִהְיֶה אֶת־אֲשֶׁר־לּוֹ וְאֶת־הַקְּדוֹשׁ וְהַקְּרִיב אֵלָיו: צריך להיות אדם – איש של בוקר אז זוכים לדעת את השם להיות קדושים ומקורבים אליו יתברך. וגם קרח ידע והסכים עם משה רבינו על זה. אבל לא קיים את זה הלכה למעשה.

אדם של בוקר מובא בש"ס ופוסקים לגבי כמה ענינים, שפירושו. שאדם יעורר את השחר, וישכם אברהם בבוקר, וזריזות ויחבוש את חמורו, שכיר יום או שעות אסור לא למשוך בארועי לילה כדי שיהיה בזמן בעבודה ורענן. מעוות לא יוכל לתקון אומר המהרש"א זה אלה המבלים בלילה בעניני מצוות וקמים מאוחר.

משה רבינו אומר להם בוקר ויודע השם, מסביר רש"י הק', **בקר וידע וגו'.** עֲתָה עֵת שְׁכָרוֹת הוּא לָנוּ וְלֹא נֶכּוֹן לְהִרְאוֹת לְפָנָיו, בצהרים זה זמן שכרות, משה רבינו לא זלזל בהם לומר להם שיכורים אתם. אלא אחרי שעות הבוקר אדם כבר לא רענן זה כמו שטח אפור לא ברור, ומימילא יתכן שטענותיכם. או אפילו מה שאני אומר זה לא ברור או לא ראוי ולא נכון, וודאי שאינו רצוי מלפני השם. והם הסכימו איתו ללא עוררין! **משה רבינו** ריענן את עצמו משכרות שזה על ידי מנוחת מרגוע מנוחת שלום ושלוה. אבל קרח שיודע שהצלחה וברכת השם זה להיות איש של בוקר עושה בדיוק הפוך, ויקהל עליהם **קרח**. פירש"י בְּדַבְרֵי לְצַנּוֹת, כָּל הַלְיָלָה הֵהוּא הֵלֶךְ אֶצֶל הַשְּׂבָטִים וּפְתָה אוֹתָם. במקום לנוח להגיד תהילים ללמוד ש"ס ופוסקים ריענן את עצמו כל הלילה בדברי ליצנות.

הלילה הוא פירוש לפני הבוקר המדובר, ולמה אומר רש"י ליצנות. הרי כל אחד לפני הכרעה בענין גדולתו לא יכול לישון ועושה נסיון ימים כלילות להצליח במזימתו. מלמד אותנו רש"י הק' הפעולות של קרח טובים הם אך ורק בעניני הון שלטון ושררה כשאדם אינו מאמין שהכל מאת השם יתברך. ונחשב לליצנות " כת ליצים אינם מקבלים פני שכינה". שהרי קרוב להשם והקדוש והיודע את השם. הוא איש של בוקר תרתי משמע עושה הכל לקום מוקדם בבוקר ולהיות רענן ולא צריך לפתות כאילו שלא יודעים מהו רצון ומצוות השם. ואלה אנשי הלילה שמכניסים קרירות על ידי שעושים את התורה כמו שטח אפור יוצא מזה קלקולים רבים ברוחניות ובגשמיות. ועוד יתכן אדם שנראה קדוש וצודק ומוכשר ומצליחן זה לא אומר שהוא בבחינת משה יתכן שהוא כקרח. ולכן מצוה אותנו התורה הק'. **זַפְרָיוֹן לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְמַעַן אֲשֶׁר לֹא יִהְיֶה כְקֶרַח וְכַעֲדָתוֹ.** תזכור כל מה שלמדנו בפרשה שנדרשת יפה ואז לא נהיה כקרח אלא כמשה ואהרן. אכ"ר

דבר תורה הגון פרשת קרח תשפ"ג {ד}

פְּרָשָׁה זוּ יִפָּה נְדַרְשָׁת

זַפְרֹון לְבַנֵי יִשְׂרָאֵל לְמַעַן אֲשֶׁר לֹא יִהְיֶה כְקִרְחַל וּכְעֵדְתוֹ

נדרשת יפה פרשה זו כדי שנלמד ממנה חכמה והליכות חיים של תורה ודרך ארץ ויאמר משה אל קרח שמעו נא בני לוי. פירש רש"י. התחיל לדבר עמו בדברים רבים, פיון שראוהו קשה ערף, אָמר עד שֶׁלֹא יִשְׁתַּתְּפוּ שָׁאֵר הַשְּׂבָטִים וַיֵּאבְדוּ עִמּוֹ, אֲדַבֵּר גַּם אֶל כָּל־עַמְּךָ, הַתְּחִיל לְזַרְזֵם בָּהֶם "שְׁמַעוּ נָא בְנֵי לְוִי" (תנחומא):

מלמד אותנו רש"י הק' יסוד היהדות ושלימות העם זה דיבור משתף ודיבור רך. לשון רש"י: 'א' לדבר עמו. ב' דברים רכים. משה רבינו היכיר טוב את בן דודו שהיה כריזמטי חכם ומצליחן ופיקח וכמו שאומר המדרש קורח פיקח ברשעותו היה, וגם טון הדיבור שלו והסגנון הקשה לא הותיר לימוד זכות אחד על מה שלקח קרח מקח-הצד הרע, ובכל זאת המנהיג משה רבינו דיבר איתו בעדינות, כביכול הם בדו שיח של חברים בענין הנהגת עם ישראל. ומדבר ברכות מוסיף רש"י ללמד אותנו אפילו כשראה משה רבינו שאין עם מי לדבר כי קרח קשה עורף, לא הרים קולו. לא קיים אף אתה הקהה את שיניו, המשיך בסגנון דיבור רך ומכבד ובנעימות, ורק בגלל שכלפי חוץ קרח היה נראה עוצמתי וחזק ואנשים נמשכים אחרי חיצוניות ותעמולה. כידוע האמרה, חזקה על תעמולה שאינה חוזרת ריקם. ורק כדי שלא ימשכו אחריו עוד מבני לוי קרא להם לזרזם והמשיך לדבר אל לבם הטהור בלשון תחנונים, שמעו נא בני לוי.

וכך ממשיך הרבי הנועם אלימלך ללמד אותנו ללכת בדרכו של משה רבינו בזה"ל בפר' וארא כשבא במדרגת אהבה דהיינו ה', אז היתה אמירה בלשון רכה. גודל אהבת ישראל, מורה על גודל אהבת הבורא ית"ש, אך מחמת שהיה מגודל אהבת ישראל שהיא אהבת הבורא ית"ש, לכן "ויאמר אליו אני ה'" שהיא אמירה רכה באהבה.

וכך כותב הרבי רבי אלעזר מליזענסק בהקדמה לספרו של אביו הרבי הנועם אלימלך והנהגות ישרות ודרכי נועם. וקראתי שם הספר נועם אלימלך על שם כבוד אבי זלה"ה, ועל שם אמירה נעימה כסופה אהובה הנשמעת בקהל קדושים, הלכה למעשה 1 אהבת הבורא היא בזה שאוהבים את בני ישראל. 2 אהבת ישראל היא על ידי דו שיח נעים ומכבד בסגנון רך. 3 אפילו עם קשה עורף, פקח ברשעותו, לדבר איתו בלשון רכה ומכבדת. 4 הדורש, האומר דברי תורה בצבור. יזכור תמיד המשתתפים הם קהל קדושים, ואם רוצה שתהא שיחתו ודיבוריו נשמעים יאמר את דבריו בלשון ובסגנון. אמירה נעימה כסופה אהובה. אכן פרשה זו יפה נדרשת!